

l'altra mirada

Germà Morlans, el metge del ritme

El Dr. Germà Morlans, responsable de la Unitat de Cures Pal·liatives del nostre Hospital, ens parla de les seves aficions. Ve d'una família molt aficionada a la cultura, i des de petit ha viscut la inquietud per la música i el teatre.

Aquest ambient el va esperonar a aprendre a tocar la guitarra als 13 anys, en l'etapa *kumba*, com molts altres joves de la seva edat. Sense tenir estudis de solfeig, però amb un gran sentit del ritme, tocava d'oïda totes les peces. Ben aviat, però, aquest sentit rítmic el va fer introduir-se en un camp instrumental que des d'aquell moment li ha estat molt proper: la percussió. Va començar tocant uns bongos amb una colla d'amics, ja que sempre acostumava a acompanyar les cançons que cantaven plegats picant amb els dits a la taula.

Després d'acabar la carrera, en una festa de carnestoltes del Centre Excursionista de Llinars, li van demanar que toqués en una festa per a la mainada. Aquesta va ser la primera vegada que es va atrevir a tocar la bateria en públic, i encara que va ser tot molt improvisat, el resultat fou molt satisfactori.

A continuació es va fundar el grup *Bròquil and the Coliflowers*, amb el qual va recórrer diferents pobles per animar festes infantils.

Com a anècdota, recorda un "bolo" al passeig de Gràcia, per la festa major, que els va tocar de fer en substitució d'una orquestra que no hi va poder ser. La primera part no va ser gaire reeixida, perquè tocaven cançons per a nens. Per això van decidir interpretar les cançons de la segona part a ritme de rock and roll, amb gran èxit.

A partir d'aquest fet es van dedicar als balls de saló i d'envelat amb el nom de *Principal Primera*. Amb aquesta orquestra han fet moltes actuacions, però actualment s'han agafat un any sabàtic perquè les seves tasques professionals no els deixen prou temps per a dedicar-s'hi. El Dr. Morlans diu que li agrada tots els estils de música, però que el seu grup preferit són els Beatles.

Ara com ara, la seva inquietud artística se centra en el món del teatre, i en aquest moment participa en un projecte que ha estat iniciativa del nostre company Jordi Esquius, que el va engrescar, juntament amb la Josa Planas, la Lurdes Sagalés, la Isabel Rodríguez i l'Iván García.

Es tracta de l'obra *Sara i Simón*, amb un argument centrat en la malaltia de la sida, que dirigeix Frederic Roda.

En resum, en Germà Morlans diu que la seva vida fins ara han estat 43 anys plens de satisfaccions en tot el que ha fet: la seva professió i les activitats relacionades amb el món de la cultura, de l'esport, de l'associacionisme, dels moviments cristians i polítics..., activitats totes elles que l'han omplert.

Dolors Dalmau

la Residència

La Sra. Ramona Charles Vila va néixer a una casa anomenada *La Cabra de Dalt* de la població de Gurb (Osona) l'any 1921, filla de la Rosa Vila i d'en Joan Charles. Durant la seva joventut, la Ramona va haver d'ajudar la família, fent bugada per les cases dels voltants i treballant esporàdicament com a ajudanta en una fàbrica d'embotits. A prop de casa seva n'hi havia una on tenien un mosso jove de Campdevànol que es deia Pere Cabana Coll i que no va tardar gaire a fixar-se en la Ramona i festejar-hi. Per al casament, celebrat l'any 1941 a l'ermita de Santa Anna de Gurb, "vam fer una gran festa", ens explica la Ramona.

En tornar del viatge de noces, en Pere va anar a viure a casa de la Ramona i començà a treballar ajudant a pagès. L'any 1942 van decidir venir al Vallès, i van llogar una casa de pagès a les Franqueses que es deia Can Carrero. Treballaven de valent fent de pagesos. El 1962 van comprar un terreny al barri Bellavista i s'hi van fer una casa. Al cap d'un

Us presentem la Ramona Charles

anys, en Joan va anar a treballar a una fàbrica de mobles a la carretera de Cardedeu. Un fatídic dia del 1976, un camió el va atropellar quan anava cap a la feina amb la seva Lambretta. Va morir a l'accident, amb 60 anys d'edat. Ja vídua, la Ramona, que no ha tingut fills, va començar a tenir problemes amb les cames, afectades de tants anys d'excés de pes i de treballar dur, tant al camp com amb el bestiar.

Aleshores va començar el seu calvari personal per l'Hospital de Granollers, on els metges de traumatologia la van operar en quatre ocasions. Les seves llargues estades a l'Hospital li van procurar molt bones amistats. Entre elles, en Joan Borrell i el pare franciscà Joan, que la van animar i convèncer perquè demanés una plaça a la nova Residència, que aleshores s'estava construint.

I així ho va fer. Va vendre la casa i es va instal·lar a la nova Residència, on va conèixer en Josep Maymó i Serra, popularment conegut com en *Pitu*, amb qui es va casar a

la capella de l'Hospital. Tothom va ser convidat i es va fer una gran festa que recordarem per sempre tots els qui hi vam participar. En Josep Maymó va morir l'any 1991. Ara, la Ramona segueix anant al balneari de Caldes cada any, tal i com feia amb en *Pitu*, però amb la seva amiga Carolina, que també viu a la Residència. Una de les coses que més li agraden és fer ganxet. A la fotografia la podeu veure al costat d'un dels quadres que ha fet i que està penjat a la sala d'estar del Centre Geriàtric.

Consol Fusté